

[Horn.]

tiget hos samme Arbejdsgiver. Den ene er Husassistent, og den anden ikke. I en Række Tilfælde er den paagældende maaske baade Husassistent og Medhjælper i Forretningen eller ved andre Ting, saaledes at det er vanskeligt at finde ud af, hvem der egentlig er hvem. Det gælder baade i By og paa Land.

De mandlige Husassistenter er der heller ikke taget Hensyn til i Forslaget. Jeg har selv med en stor Husholdning paa en Snes Mennesker at gøre; vi har mandlig Husassistent, et udmærket Menneske, og jeg ved, at man ogsaa andre Steder har mandlig Husassistent. Det er ogsaa et Problem, vi maa tage Hensyn til, naar vi skal se paa disse Ting.

Jeg tror, at det baade over for Kvinderne og de andre, som arbejder inden for dette Omraade, og over for Arbejdsgiverne vil være urigtigt og komme til at virke uheldigt i en Række Tilfælde, hvis vi ikke tager alle med. Vi skal søge at rette Forholdene, saaledes som Husassistentkommissionen har givet Udtryk for, og vi kan maaske finde noget endnu bedre ved en Forhandling om disse Ting. Det tror jeg alle Parter i det lange Løb bliver mest glade for.

Jeg vil gerne tilføje, at hvis Forslaget var blevet stillet af et Arbejderparti, havde det ikke haft alle de Mangler, det har med Hensyn til Beskyttelse af den unge Arbejdskraft. Her staar Forslaget i høj Grad tilbage for det, man er naaet til i andre Lande, og for den gældende Medhjælperlov, og hvis der skal ske mere med dette Forslag, maa der i alt Fald ske en ganske afgørende Vending med Hensyn til en Forbedring af Beskyttelsesforanstaltningerne.

Der er maaske ikke Grund til at komme ind paa de enkelte Paragraffer, men jeg vil dog gerne gøre nogle ganske faa Bemærkninger om de Paragraffer, som vi mener, der er visse Mangler ved.

Hvad angaar § 2 mener vi, at ogsaa de, der er beskæftiget ved Halvdagsarbejde, maa sikres. Vi kan heller ikke se det rigtige i, at Husbestyrerinder skal undtages fra denne Lov. Jeg nærer meget stor Betænkelighed ved at holde dem udenfor, navnlig i Henhold til de Betragtninger, jeg før gjorde gældende om de lidt ældre Kvinder, som bliver i Erhvervet og ofte maa ernære sig som Husbestyrerinde under meget vanskelige Forhold. Vi kan ikke gaa med til, at de ikke faar en særlig Beskyttelse; den, de har i Øjeblikket, er for ringe. Beskyttelsen maa ogsaa i høj Grad gælde de helt unge, som jeg har nævnt det.

Hvad angaar de Kontrakter, som vi er

indforstaaet med bør indføres, skulde det vel ikke være nødvendigt at lave dem i 3 Eksemplarer. Det maatte vel være nok med 2, i alt Fald for dem, der er over 18 Aar, hvorimod vi gerne vil være med til at tale om 3 for dem, der er under 18 Aar.

De i § 4 omtalte Skiftedage, 1. Maj og 1. November, er u hensigtsmæssige for Byernes Vedkommende.

I § 5 er der en formel Fejl. Der staar, at Overenskomsten fornyes, hvis der ikke er truffet anden Aftale. Det maa sikkert være saaledes, at Aftalen fortsættes, hvis der ikke er truffet anden Aftale ved Kontraktens Udløb.

§ 7 omhandler Boligforholdene. Her tror jeg, Udviklingen er gaaet betydeligt videre, end de højtærede Forslagsstillere synes at have fundet ud af. Baade efter Husassistentkommissionens Betænkning, det der er stillet op i Betænkningen fra Finland, og de Betragtninger, der er gjort gældende af Landarbejderkommissionen, mener vi, at de Bestemmelser, der her findes, ikke er vidtgaaende nok. Bl. a. vilde vi finde det ønskeligt, om der blev skabt Lovhjemmel for, at en Husassistent, som opsiges sin Plads eller bliver sagt op og skal søge sig andet Arbejde; men ikke naar at faa Arbejde eller et Sted at være til den Dag, hun skal flytte, i alt Fald faar nogle Timers eller nogle Dages Frist for Opbevaring af sine faa Ejendele, saaledes at de ikke bliver smidt paa Gaden, som man har set det i en Række Tilfælde, hvor en Sagfører eller andre maa blandes ind i det. Der er mange saadanne enlige Kvinder, ogsaa unge, som trænger til Beskyttelse, og det maa vi i alt Fald have Sikkerhed for, at de faar, hvis vi skal medvirke til Forslagets Genneførelse.

Saa er der Tilsynet med Boligforholdene. Det staar der ikke noget om. Vi maa have Sikkerhed for, at dette Tilsyn bliver effektivt. Vi har haft Medhjælperloven med dens forbedrede Bestemmelser om Boligforholdene siden 1921, og hvad er saa det faktiske Forhold? At Hundreder og atter Hundreder af Medhjælperværelser paa Land og i By ikke svarer til de almindelige Bestemmelser. Vi kender det f. Eks. fra Hospitalsvirksomheder, hvor man dog efterhaanden har faaet Forholdene i Orden, og vi kender det navnlig fra Restaurationsfaget. Der er det i mange Tilfælde uanstændige Boligforhold, man byder Medhjælperne. Det er ogsaa Tilfældet i en Række private Hjem, selv om den højtærede Landbrugsminister mener, at det er blevet bedre. Den højtærede Socialminister mener jo at have